

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' אח"ק י' אייר תשס"א

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 148

פצצים יקרים

וספרתם לכם ממחרת השבת - שבע שבתות תמימות תהיינה - תספרו חמשים יום (ספירת העומר) הנ"ל דהנה כבר נודע כי ענין הספירה הוא שימיהו נפשות עמך בית ישראל מזוהמתם שהוא זוהמת הנחש בפגם עץ הדעת שהוא פגם היסוד... זה שאמר הכתוב אם תתקנו בחינה זאת להיות תמימות כנ"ל אז עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום תעלו לבחינת בינה חמשים יום כנ"ל והבן, (תפארת שלמה)

עונו וחדרה במקומו (דה"א י"ז) עונו וחדרה תמצא במדרגת ה' יתברך כי לו לבדו העונו לעשות כל אשר יחפוץ ואפילו לשנות סדר המציאות. ולו לבדו תכלית השמחה, כי השמחה הנפלאה היא בהשגות הרוחניות. וזה מבוואר מאד כי אנחנו נשמח יותר לאין שעור בדבר עיוני כשהשגנו אותו ממה שנשמח בהשגות החומריות. ובהיות הענין כן, הנה יתבאר שתכלית השמחה היא אצל השי"ת כי כל מה שתהיה ההשגה יותר נכבדת תהיה השמחה בו יותר, ולזה השגת השי"ת יותר נכבדת מהשגת זולתו. הנה תתבאר שהשמחה האמיתית היא במקומו. (רלב"ג)

כי בענן אראה על הכפורת (מ"ב ב) הרב מאיר שפירא מלובלין וצ"ל היה אומר שפסוק זה מרמז שלא להתיאש אפילו בזמנים קשים. בענן אראה על הכפורת כשחושך יכסה ארץ ונראה שאפסה כל תקוה "אראה" ואשרה שכינתי מתוך ישראל.

ומאת עדת בני ישראל יקח... (טו ה) בסדר העבודה ביוה"כ פ' אומרים: והכהנים והעם העומדים בעזרה וכו'. אמר האדמו"ר רבי ישעיה מפשדבור' שהכוונה הוא שהעם עמדו בעזרה בתפילה ובתחנונים שתתקבל עבודת כהן הגדול ובלי עזר וסעד מבני ישראל לא יכול הכה"ג לגשת אל הקודש. וזה ומאת עדת בני ישראל יקח את תפילתם ותחנונם...

וכל אדם לא יהיה באהל מועד כבואו לכפר בקודש (מ"ז י"ז) "כל" מורה גם על כל שהוא (בכורות ג) והפירוש כאן "וכל אדם" אפילו מקצת אדם של האני שלו לא יהיה באהל מועד. היינו שכה"ג נכנס לפני ולפנים לכפר על בני ישראל, לא יכניס אתו שום פניה אישית - אף נגיעה קלה כל שהוא - אלא שהכל יהיה לשם שמים. (הגר"א מוילנא)

וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבכם לפני ה' וימותו (מ"א א) יל"ד בכפל הלשון מיתה למה, אכן כבר נתבאר בהאר"ל ענין סוד מסירות נפש בנפילת אפים שהיא למסור נפשו למיתה לירד למקום המות והקליפות להעלות משם ניצוצות קליפות נשמות ישראל והתורות שנפלו בעמקי הקליפות וכו'. הנה זה הוא העבודות של הצדיקים להעלות מסירות נפש למעלה ע"י מסירות נפש להוציא הבידורים מתוך הקליפות ולהעלותם בסוד מסירות נפש אל המלכות....

בזאת יבא אהרן אל הקודש (טו ג) איתא במדרש הה"ד דומה דודי לצבי, צבי ר"ת יפרח בימיו צדיק, צבי ר"ת צדיק באמונתו יחיה שכמה שאתה צדיק אתה זקוק יותר ויותר לאמונה וכמה שיפרח בימיו צדיק צריך להיות צדיק באמונתו יחיה.

קדושים תהיו (י"ב ב) בתחילת הפרשה כתיב קדושים תהיו ובסוף הפרשה כתיב עוד פעם והייתם לי קדושים ההתחלה היא שאמרה תורה לאיש יהודי שיתקדש ואח"כ כתיב בפרשה כל הפגמים שאפילו אם נכשל ח"ו ורוצה להתחיל מחדש להתקדש מעתה ג"כ היכולת בידו והייתם לי קדושים. (בית אברהם)

קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם (י"ט ב) כל אחד מישראל הוא חלק אלק ממעל וצריך להתנהג בקדושה יתירה, והנה כל העבודות של איש יהודי להפוך את החומר והגשם שלו לבחינת אין במסירת נפשו לה'. שכל ענין הבריאה שברא ה' שיהיה צמצום מאורו יתברך כי ע"י יהיה אחיזה לאיש יהודי להתדבק בה' כמד"כ ואחם הדבקים בה' אלקים. והיות והבריאה היתה יש מאין ע"י דבקות בה' צריך להחזיר את החומר לשרשו לבחינת אין. (בית אברהם)

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

148
I

שחת הרא"ש ל"ג בעומר תשכ"ה נכתב ע"י הר"פ כפ' הבנן

החיים למען לא יזו מהפעלת הפעולה של קדושה שלקח על עצמו, ולא יעסוק בהתבוננות בשפלות עצמו, אזי ההצלחה (אשר כביכול מצליח להחזיק מעמד בפעולה של קדושה שלקח על עצמו) תביאה אל פסגת הגאווה של: "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", ועוד יוסיף גאווה על גאותו. על שזכה לס"ד הגדולה שה' היה בעזרו - מי ידמה לי ומי ישוה לי - אבל כאשר יאחזו בשתי הקצוות הנ"ל (שפלות עצמי ופעולה של קדושה) ירגיש מיד את גודל רחמנותו של הקב"ה, כי ידמה לעצמו איך יתכן שהחזקתי מעמד בקיום הפעולה הקדושה הלא אני שפל וגבוה ולית ליה מגרמי כלום, הלא אין זה אלא מגודל רחמנותו של הקב"ה "השוכן אתם בתוך טומאתם", ו"בכל צרתם לו צר". וכדי שלא ליפול לגמרי לתוך מלתעות העצבות והיאוש נותן לי כח להחזיק מעמד בפעולה של הקדושה. הרי שהצלחת עשית הפעולה של הקדושה אינו בכח עצמו כלל אלא בכח גודל רחמנותו של השי"ת שהוא: "טוב ומטיב לרעים ולטובים".

האדם אשר מציאותו כעס ומכאובים וחי בתחושה שלא הולך לו בחיים. כאשר יאחזו בשתי הקצוות הנ"ל ייטיב להבין שהכל מאת השי"ת "וכל מאן דעביד רחמנא לטב עביד". וכאשר יתמיד במחשבה זו יעלה את הכאב לבורא יתברך שמו. ואז לא יהיה כאוב כל כך. אמנם צריך להתמיד במחשבה זו עד שיתבטל כולו אל השי"ת ולא יחשוב על עצמו כלל. כי אם על צער גלות השכינה, ואז יוטב לו באמת. כי באם יתמיד במחשבה הנ"ל ובתוך תוכו מחפש שיהיה לו טוב ואת כל מה שאמור לעיל יעשה כדי שיהיה לו טוב, אין לך טפשות גדולה מזו. כי באם יחשוב על כך הכעס והמכאובים יגדלו כהנה וכהנה עד שיגיע ליאוש מוחלט, כי יחשוב הלא כבר התבוננת בשפלות עצמי והלא אני כבר עסוק באיזה פעולה של קדושה ולמה עדיין לא טוב לי? לכן צריך להיות אמיתי בעבודה העצמית הנ"ל ויראה את השפלות במבט האמיתי שלו וממילא יראה בפעולה דקדושה שעושה בכח הרחמים הגדולים של הרבש"ע. וממילא מה שחש תחושה של כעס ומכאובים אינם אלא לטובתו

המציאות של האדם הוא מלא כעס ומכאובים, בכל אשר פונה רואה "או העס גייטנישט (זה לא הולך) וזאת מפני שהאדם תפוס בכל מיני שאיפות ורצונות במלוי ההשגיות למען האינטרסים העצמיים, וכמובן שאינו משיגם, כי אין אדם מת וחצי תאותו בידו. יש לו מנה רוצה מאתיים. ממילא אף אם אפילו משיג - הרי בתחושה שלו כאלו לא משיג כלום. ואדרבה ככל שמשיג יותר מסתובב בתחושת יתר שלא משיג, ויצר השאפתנות הולכת וגוברת עד שהופך למציאות של כעס ומכאובים, ובתחושה של "לא יוצלח" כי השאיפות שלו לא מתמלאות.

העבודה של האדם הוא להתבטל אל השי"ת. ההתבטלות אל השי"ת יכולה להיות כזה שיאחזו בשתי הקצוות בבת אחת והם: שיעמיק להתבונן במציאות העצמי השפל איך שאינו מסוגל להחזיק מעמד בנסיון הקטן ביותר, ואם נדמה לו שהתגבר על איזה נסיון רואה איך שמתמלא גאווה על "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", וככל שיעמיק בהתבוננות יגיע להרגשה האמיתית שלית ליה מגרמיה כלום ואינו מסוגל להניע אצבע מכח עצמו מחמת מציאותו הירוד והשפל. מאידך ישתדל מאד לאחזו באיזה פעולה של קדושה. וכאשר יאחזו בשתי הקצוות שפלות עצמי והפעולה של הקדושה, אזי ירגיש מיד בהשראה האלקי וברחמיו המרובים.

הדרך בעבודת השי"ת הוא לאחזו בשתי הקצוות בדוקא, כי באם יעסוק בהתבוננות בשפלות עצמו מבלי שיתאמץ באיזה פעולה של קדושה לא תהיה בהתבוננות כל ערך כי היא לא תצליח. יצר לב האדם שהוא רע מנעוריו לא יתן לו להתבונן בשפלות עצמו, יצר לב האדם תסיט אותו אל הגאווה - אל הכוחי ועוצם ידי. ואם יצליח בכל זאת להעמיק במחשבה ולהגיע להתבוננות בשפלות העצמי הרי זה ההתבוננות תהיה מרוקנת מכל תוכן, וההתבוננות בשפלות העצמי עלולה להוריד אותו אל השאול של העצבות ושל היאוש, ואז הכעס והמכאובים ימלא סאתם ללא כל מוצא, ה' ירחם. מאידך אם יתאמץ באיזה פעולה של קדושה לאחזו בה וישים עליה כל משקל ממשקל

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

המשך מנחת קודש

149
ג

יכירו וידעו כל יושבי תבל שהכל מאתו יתברך שמו.

כל אחד כפרט יכול ומסוגל להגיע לבחינת "משיח". אבל כל זמן שלא תהיה התעוררות כללית לבחינת "משיח" הנ"ל אין כל מנוס שהפרט יעבור כאבים ויסורים על אף שהוא כבר הגיע לבחינת "משיח". כי כל זמן ששמו יתברך לא מתפרסם ושכינתא בגלותא. חייב כל אחד לקיים "עמו אנכי בצרה", ולחיות עם צער גלות השכינה, ואיך משתתף בצער גלות השכינה? הלא הוא בכאבים ויסורים המתלבשים באדם במה שעובר עליו בחיים! לכן אף שיתכן והאדם הגיע בחיים הפרטיים שלו לבחינת "משיח", עדיין צריך לסבול את צער גלות השכינה עד שנוכה להתגלות בחינת משיח כנ"ל.

הרא"ש הדגיש ואמר: בחינת משיח היא כל כך קרובה ומוחשית. כל הקשיים שאנו סובלים הם חבלי הלידה של ביאת המשיח, וכמו בחבלי לידה הסבל הכרחי כך אנו נמצאים במצב של קשיים הכרחיים. ועלינו להתחזק בכל העונו באמונה הפשוטה ובקבלת היסורים באהבה. ורק בכח האמונה הפשוטה אפשר ליכות להחזיק מעמד בסבל והיסורים. לכן למרות כל הקשיים שעוברים עלינו, עלינו להזהר בכל הכח לא לדחות ח"ו את היסורים. כי באם נדחה את היסורים אנו עלולים לדחות את התגלות משיח צדקנו ומי יודע לכמה זמן עלול להדחות.

אנא חברים יתחזקו נא כל אחד ואחד בזה שיקח את פעולה דקדושה ויתאמץ בה בכל כוחותיו לבל יניח אותו בשעה שעוברים עליו קשיים. את ההתאמצות הזאת יעשה מתוך הכרה ברורה שאין זה כוחותיו אלא רחמי השי"ת עלינו. וכולנו ביחד נחזק ונתחזק להחזיק מעמד בסבל והיסורים שאנו עוברים. נאמין באמונה פשוטה שהכל מאתו יתברך שמו, הלא בחינת משיח כל כך קרובה ומוחשית למה נפסיד התגלות בורא זו. איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק! ובכח האמונה והאחדות נוכה במהרה ליתגדל ויתקדש שמיא רבה.

ד"כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד", ואז יוטב לו באמת.

וזהו "עוז וחדוה במקומו" (דבה"י א ט"ז כ"ז) הכח שיש לו להחזיק מעמד בפעולה הקדושה שעושה, והחדוה שיש לו, הוא רק "במקומו", כמו שאומרים ברוך כבוד ה' ממקומו. והשמחה הוא בזה שרואים בבירור ש"לית ליה מגרמיה כלום" והכל הוא מכח רחמיו של הקב"ה. השמחה הגדולה הזאת שיש לאדם הוא בזה שמרגיש בכל צעד וצעד את רחמי ה' הגדולים. אחרת אין חדוה אין שמחה. כי באם לא הגיע להתבטלות מוחלטת אל השי"ת כל החדוה ממנו והלאה, אדרבה יתמלא יותר ויותר בכעס ובמכאובים. (ראה פנינים יקרים על הפסוק הנ"ל בשם הרלב"ג).

העבודה באופן הנ"ל (דהיינו שנעסוק בפעולה של קדושה ונרגיש בכל פעולה את המציאות האין העצמי ואת הרחמים דקדושה) זוהי בחינת "משיח". ובודאי כל זמן שלא יהיו במצב הנ"ל אין מקום למשיח לבא. כי בחינת "משיח" הוא התגלות האלקות בכל המעשים שהאדם עושה-מבלי שהאדם משאיר לעצמו חלק בפעולה שעשה, דהיינו שהאדם יעסוק בפעולות. ובכ"ז יראה בבירור שאין זה הפעולות שלו, אלא הכל מגודל רחמיו של הקב"ה. והוא רק באופן הנ"ל.

כל אחד כפרט יכול ומסוגל להגיע לבחינת "משיח". ובאם אחד מתעלה לבחינה הנ"ל בודאי מגיע לבחינת משיח. ולגבי האדם הפרטי הזה יש כבר מציאות של שלמות האדם. אלא שאין משיח יכול להתגלות רק כשכל עם ישראל יגיע לבחינה הנ"ל. לכן מובן שבעבודה הזאת צריכים לעבוד כל עם ישראל בלי שום הבדל באיזה חוג הם נמצאים. משיח אינו ענין של פרט ולא ענין של חוג מסוים משיח הוא נחלת הכלל. וחובת הכלל לגלות את הרחמים דקדושה מתוך ההכנעה והשפלות, ואז נוכה להתגלות כבוד שמו יתברך בבחינת "משיח", בזה שיעסקו בעסק היום יומי ומתוכם

בבוא המשיח לא יצטרכו את הרחמים הדין יהי' רחמים גם שם ידך תנחני שם זה בדין תמיד יש דין כי "חטאתי נגדי תמיד" וממילא תמיד דין

ושד' ידון אותי כי הוא אב הרחמן ולא השדים שנגרמו מעוונות שלי, כי אז הצעקות יהי' עד לב השמים מסוף העולם ועד סופו "כי הדרכים אשר תעלה בהם הנשמה בצאתה מן העולם הם חשך וצלמות המלאים גערת ה'" והנשמות עושים צעקות גדולות מאוד ולכן צריכים לבקש ולהתפלל שיעבור הקוצים והדרדרים ע"י תפילות ותגיע הנשמה למקור מחצבתה כי הכאבים שמה חזקים יותר, כאן יש גוף ולכן יש רחמים ושם יש רק נשמה הכאבים עצומים כי כל הפגמים שאדם פוגם הם דנים אותו ולבקש שהבורא ידון אותנו וגם אני אדון כאן את עצמי בדין שהוא הפגמים שאני פגמתי. הבורא הוא כולו רחמים וכל מה שהאדם מקבל או עובר זה חשבונות שאין להרהר אחריהם ולהתלונן עליהם.

ברגע של כאב - יש ללכת עם זה עד הסוף, ולהפקיר את עצמי ולהחתך עם הכאב. ולהיקשר לבורא. וברגע של מחשבה צריך לעצור את המחשבה לא לתת לפגוע בי ולחרור אלי ולדעת שהכל שקר ושיצר מנסה כאן כי דרכו של היצר זה להגיד לאדם אתה מסכן וגם לתת לו מחשבה לא כדאי לו לחשוב על זה אבל הוא לא עוזב אותו ושוב הוא מנסה להסביר לו כי השני לא בסדר בזה שהוא גרם לו נזק ותוך כדי מחשבה להגיד לו לא כדאי לך לחשוב אבל לאט לאט הוא תופס את המחשבה של האדם והוא בולע אותו ולכן מה שצריך לעשות הוא להמנע מלחשוב על זה ולא לראות שהשני מציק לי אלא שכל זה זה קריאה מהבורא יתברך וכמו שאדם לא יאשים את הארון ברגע שהוא קיבל מכה מארון כך אין לראות בשני כגורם אלא כסיבה שזה שליחות מהבורא ולא לשמור טינה על השני שלא קיים בכלל.

עילו והתכנשו להילולא דרשב"י

הנסיעה למירון לל"ג בעומר, תתקיים בעו"ה ביום ה' י"ז באייר

בשעה 12.00 בצהריים מרח' החשמונאים

ההרשמה אצל משפ' גולדשטיין ☎ 02-5380944

שהשמחה במעונם

הר"ר יוסף אברמסון ומשפ' להולדת הבת

הר"ר יהודה פרוש ומשפ' לנישואי הנכד

הר"ר יוסף וקסמן ומשפ' להולדת הנין

הבה"ח גיא קונשטט לאירוסיו

חיל ע"י
משרכת החברותא
שדני 3
טל: 02-5829688
פקס: 02-5325477
ת.ד. 5080
ירושלים 91050